

39 TRAGOVA

PETA KNJIGA

CRNI KRUG

PATRIK KARMAN

Prevela

Branislava Radević-Stojiljković

■ Laguna ■

Naslov originala

Jude Watson

BOOK FOUR: BEYOND THE GRAVE

Copyright © 2009 by Scholastic Inc.

All rights reserved.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

FSC

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Delovalo je kao da vazduh
šapće kako prošlost
i dalje živi...*

Klio, moj partneru u pustolovinama,
ovo je za tebe.

Dž. V.

PRVO POGLAVLJE

Kad bi Ejmi Kahil morala da sačini spisak svega što ne valja kod jedanaestogodišnje braće, na prvom mestu bi bila njihova navika da iznenada nestaju i nekud se izgube.

Ili možda pre svega sama činjenica da postoje.

A onda i ono podrigivanje...

Ejmi je stajala usred pijace Han el Halili u Kairu, osvrćući se oko sebe kao pomahnitala i pokušavajući da pronađe svoga brata Dena. Omamljenost od džet-lega* ometala joj je normalan rad mozga. Den je maločas bio pored nje. Onda se okrenula na *dve sekunde*, da kupi olovku sa likom Nefertiti, i kad je ponovo obratila pažnju, Dena više nije bilo.

* Neprijatnosti usled dugog putovanja avionom i prelaska iz jedne vremenske zone u drugu. (Prim. prev.)

Vazduh je bio težak od toplote, muzike i vike prodavaca. Iznad njih su se vijorile zastave svetlih boja. Turisti su se probijali ulicama noseći rance na grudima, da ih sačuvaju od džeparoša, i zaustavljali su se svakih nekoliko minuta da se fotografišu. Neka žena s maramom na glavi zaobišla je red tirkiznih stolica da bi sustigla svoja dva dečaka. Neki muškarac je pridržavao jednom rukom gajbu punu pomorandži koju je nosio na glavi. Jedna turistkinja s kapom za bejzbol i majicom na kojoj je pisalo HOĆU MOJU MUMIJU* prošla je pored Ejmi držeći foto-aparat u visini očiju.

Ejmi je osećala kako joj kožu zapljuskuju talasi vrućine. Nadala se da se neće onesvestiti. Oko nje su se kovitlale boje, mutila lica, parali su joj uši nepoznati zvuci. Nikada nije volela gužvu, a Kairo je izgledao kao grad koji je kolevka i definicija gužve.

Okrenula se držeći rukom torbicu oko pojasa. Njihova dadilja Neli Gomez je bila malo dalje niz ulicu, kupovala je začine i cenjkala se. Ejmi je samo načas spazila njenu šašavu kosu, pola plavu, pola crnu.

Pre manje od jednog sata bili su u taksiju i vozili se od aerodroma prema Kairu. Kad je taksista ležerno pokazao prstom kroz prozor i rekao: „Odavde počinje pijaca Han“, Neli je iznenada viknula: „Stani!“ I pre nego što su shvatili šta se dešava, obreli su se na pijaci s prtljagom

* Na engleskom se „mama“ i „mumija“ pišu isto, pa je natpis na majici šaljiv jer se ne zna na šta se odnosi. (Prim. prev.)

i korpom za mačku. Kad je Neli obećala: „Samo deset minuta, samo mi je toliko potrebno, a onda ćemo pravo u hotel... Kul! Mahune kardamona*!“, Saladin je besno zamjaukao. Za Neli je svaki novi grad predstavljao samo još jednu priliku da proba neobičnu hranu.

Konačno, Ejmi je kroz gomilu spazila Dena. Bio je priljubljen uz izlog radnje pune suvenira. Pretpostavila je da mu je pažnju privukao rezač za olovke s likom kralja Tutankamona, ili možda baterijska lampa u obliku mumije.

Dok je koračala uličicom, Den joj se, kroz uskomešanu gomilu sveta, neprestano pojavljivao i gubio iz vidokruga. Vrelo sunce ju je zaslepljivalo. Nadala se da će se uskoro domoći nekog klima-uređaja.

Turistkinja s majicom na kojoj je pisalo HOĆU MOJU MUMIJU zaputila se prema Denu. Spustila je bele naočare za sunce ka vrhu nosa. Ejmi je to bio znak za uzbinu. Pogled joj je zaklonio muškarac sa slamnatim šeširom, pa se izvila u stranu.

Turistkinja je savila kažiprst u prvom zglobu, kao da ju je spopao grč. Odblesak vrelog sunca zatitrao je na nečemu što joj je virilo iz nokta.

„Dene!“, povikala je Ejmi. Ali nadjačavali su je muzika i vika prodavaca – *Pet dolara, pet dolara!* Projurila je pored muškarca koji je balansirao mrežom u kojoj se nalazilo desetak fudbalskih lopti fluorescentnih boja.

* Vrsta začina. (Prim. prev.)

Ispod prsta one turistkinje je virila, nalik kandži, igla za injekcije. Den se nagnuo prema izlogu...

„Dene!“, kriknula je njegovo ime. U sebi. A iz grla joj je izašlo neko krkljanje.

Ejmi je poletela napred. U poslednjem trenutku bacila joj se na ruku. Igla se zarila u olovku sa likom Nefer-titi i zaglavila se.

U trenutku, Ejmi je mogla samo da pilji u odsjaj sunčevog svetla na metalu. Kao u usporenom filmu, iz vrha je kapnulo nešto smrtonosno i palo na zemlju.

Ejmi je pogledala Irinu Spaski u lice. Bivši agent KGB-a. Špijunka. Rođaka.

Irini je poigralo levo oko. „*Prokletstvo!*“ Savila je ruku, ali joj je igla ostala zarivena u olovci.

Prodavac je brzo prišao. „Lepa gospođo, ta se baš zalepila za vas. Evo, imam još olovaka!“

Irina se besno okrenula ka njemu. „Nisu mi potrebne tvoje šarene olovke, prodavče gluposti!“

Ejmi i Den nisu oklevali ni trenutak. Den se probio kroz gomilu kao ragbista, a Ejmi ga je sledila u stopu.

Trčali su sve dok nisu ostali bez daha, jurili kroz lavi-rint krivudavih uličica. Konačno su se zaustavili, presamitili se i pokušali da dođu do vazduha. Kada su podigli pogled, Ejmi je shvatila da su se izgubili. Gadno, glupo, beznadežno izgubili.

„Neli će nas tražiti“, rekla je. Hitro je uključila mobilni telefon. „Nema signala. Moraćemo da nađemo put nazad.“

„I valjda nećemo nabasati na drugaricu Irinu“, rekao je Den. „Radije bih izbegao porodični skup.“

Do sada su se već navikli da pri svakom susretu s rođacima odmah pomisle na teške povrede i sakaćenje. Pre samo nedelju dana bilo im je veoma teško da se suoče sa činjenicom da im je umrla baka. Posle smrti njihovih roditelja, Grejs je bila najvažnija osoba u životu Ejmi i Dena. Iako nisu živeli s njom, provodili su vikende u njenoj velikoj kući u okolini Bostona, a ona ih je, tokom školske godine i za vreme letnjeg raspusta, uvek vodila na putovanja. Grejsina smrt od raka potpuno ih je izbacila iz ravnoteže.

Ali to je bio tek prvi šok od mnogih koji su usledili.

Grejs je pozvala četiri ogranka porodice Kahil na čitanje svoga testamenta. Pojavila se na video-snimku i ponudila im izbor. Da uzmu po milion dolara i odu, ili da se priključe lovu na trideset devet tragova i postanu najmoćniji ljudi na svetu. Premda je milion delovao kao dobra pogodba, Ejmi i Den u stvari nisu oklevali. Znali su da bi Grejs želela da prihvate izazov. Grejs nije prihvatila laka rešenja.

Lako je bilo doneti odluku. Teško je bilo živeti u skladu s njom. Ejmi je do tada smatrala da je *igra na pobedu* kada joj Kortni Katovski na odbojkaškoj utakmici smećuje na glavu. Sada je shvatila šta takmičenje zaista znači. Rođaci poput Irine bili su ozbiljni igrači. Kad bi morala, Irina bi ih drogirala, otela, čak i ubila.

Krenuli su. Ejmi se učinilo kao da idu ukруг. Kao u nekom snu, kad trčiš i trčiš, a nikud ne stižeš. Juče je bila u Seulu, u Koreji. Pre toga, u Tokiju i Veneciji. U Beču i Salzburgu, u Austriji. U Parizu. U Filadelfiji. Čak je sletela i na privatni aerodrom u Rusiji.

Nikada nije imala toliko tajni.

Nikada nije ni pomišljala da se toliko može uplašiti.

Nikada nije ni slutila da može biti toliko hrabra.

Pre samo nekoliko dana, u Seulu, umalo su živi izgorili. Ljudi u koje su imali poverenja ostavili su ih da umru. Natali i Ijan Kabra... ne želi da o misli njima. Ne želi da misli o tome kako ju je držao za ruku i rekao joj da bi mogli da sklope odličan savez. Savezništvo je potrajalo nekoliko sati, sve dok mu se nije ukazala mogućnost da je ostavi da umre.

Neće. Razmišljati. O. Ijanu.

A onda su otkrili da ih je jedini član porodice kom su gotovo verovali, ujak Alister Om, takođe prevario. Pretvarao se da je mrtav, a očigledno je bio prilično živ.

Na naglu odluku da odu avionom u Kairo podstakao ih je samo jedan nagoveštaj, ništa više od toga. Međutim, već su bili navikli da hvataju sve moguće nagoveštaje i da ih koriste koliko mogu. Oblik piramide i reč. Sekmet. Egipatska boginja s lavljom glavom. Ejmi je kupila nekoliko knjiga pre nego što su krenuli iz Koreje i izučavala tu boginju, ali i dalje nije znala zašto su tamo poslati... niti pak šta zapravo traže.

Ejmi je osetila kako joj znoj u potocima lije ispod majice. Temperatura je bila viša od trideset stepeni. Kosa joj se lepila za vrat. Setila se Ijana, koji je, bez obzira na okolnosti, uvek izgledao smireno.

Neće. Razmišljati. O. Ijanu.

Buka joj je probijala uši, egzotična, uskovitlana kakovonija sirena, vike prodavaca, zvonjave mobilnih telefona i nekoga ko je sve to nadvikivao: „Mrdni malo, sporaću!“

Oh. Taj glas nije bio tako egzotičan. To je bio Den.

„Ruski špijun na dva sata i približava se“, prošištao je.

Irina ih još nije spazila. Tražila ih je prilično užurbano. Šunjala se suprotnom stranom zagledajući u izloge prodavnica.

Ejmi je povukla Dena u kafe. Za stolovima su sedeli muškarci, pili čaj i domunđavali se ili čitali novine. Turisti su sedeli držeći turističke vodiče iznad čaša sa sokom. Dok se probijala, Ejmi je dupke punim rancem udarila jednog krupnog gospodina koji je sedeo s čašom čaja od nane pred sobom. Čaj mu se prolio po belom odelu.

Svi u kafeu okrenuli su se ka Ejmi. Prestalo je kuckanje kockica i žetona bekgemona. Osetila je kako je pocrvenela. Mrzela je da bude u centru pažnje, naročito kad je tako nespretna.

„I-i-zvinite!“, promucala je. Kada je nervozna, ona muca, a to mrzi. Pokušala je da počisti nered.

„U redu je, gospođice, ne brinite.“ Čovek joj se blago nasmešio i mahnuo kelneru. „To je samo čaj.“

U teškim starinskim ogledalima na zidovima odražavala se čitava ta scena. Ejmi je videla sopstveno crveno lice, kako maše rukama, oči gostiju... i vrata kako se otvaraju. Čak ni turistička odeća ni bele plastične naočare za sunce nisu mogli da prikriju vojničko marširanje kojim je Irina stupila u kafe, kao da je došla u inspekciju.

I za tačno tri sekunde, pogled će joj se spustiti na njih.

DRUGO POGLAVLJE

Debeli čovek je ustao i za trenutak ih zaklonio. Den je ugrabio priliku. Sklonio se iza teške zavese, povukavši i Ejmi za sobom.

Našli su se u kratkom hodniku koji je vodio ka bočnom izlazu. Izjurili su napolje.

Obrela su se u još manjoj uličici, koja je kao zmija vijugala iza prodavnica. Znali su da će za nekoliko trenutaka izaći i Irina. Zaobišli su kolica natovarena gajbama i prenuili čoveka koji je spavao na suncu. Uočili su zadnja vrata neke radnje i utrčali u magacin. Bilo je mračno i prašnjavo, i Den je počeo teško da diše.

„Upotrebi inhalator“, rekla je Ejmi.

„On je... u... Nelinom... prtljagu“, promrmljao je Den. Mrzeo je taj osećaj. Kao da mu neko stiska pluća. To mu se uvek dešavalo u najgorem trenutku.

„Na dobrom je mestu. Hajde.“

Ejmi je brzo izvela Dena iz prašnjavog magacina i uvela ga u radnju. Bilo je svetlo i provetreno, a sa plafona su visili kostimi za trbušni ples ukrašeni šljokicama.

„Dobro došli! Tražite neki lep kostim? Daću vam s popustom!“

„Boja mi ne odgovara! Ali, hvala!“, doviknuo je Den izlazeći iz radnje.

Prošli su još jednu krivudavu ulicu, a zatim još jednu. Konačno, Ejmi je naredila da stanu.

„Umakli smo joj.“

„Zasad.“ Den ju je zgrabio za lakat. „Ejmi, gledaj.“

Na samo nekoliko koraka od njih videli su tablu s natpisom: S E K M E T.

U izlogu s dramatično jarkocrvenom zavesom nalazila se samo jedna statua. Od plavog kamena, s lavljom glavom, stajala je, visoka i ponosna.

Ejmi i Den su se zgledali. Bez ijedne reči uleteli su u prodavnicu.

Uputili su se pravo prema statui Sekmet. Očigledno je bila veoma stara. Površina joj je bila izlizana, a jedno lavlje uvo odlomljeno.

Brzo im je prišao vlasnik radnje, mršavi, energični čovek u crnim pantalonama i beloj košulji. „Zanima vas? Lepa je. Originalna, nije kopija. Nekada ju je Napoleon posedovao“, nastavio je starac. „Imate odlično oko.“

„Napoleon? Zar to nije italijansko pecivo?“, upitao je Den. „Ono što je malo gnjecavo?“

Ejmi zakoluta očima. „Mozak ti je gnjecav. Napoleon je bio francuski car. Sećaš se, osvojio je svet? Videli smo njegovu sliku u lusijenovskom uporištu u Parizu? On je Kahil. Naš predak.“

Lusijenovski ogranak porodice Kahil odlikovao se zadivljujućim talentom za strategiju. Naravno, njihova moć se srozala na ništavne, gadne postupke Ijana i Natali Kabra, i zločine lude Ruskinje Irine Spaski.

„Ako je on odabrao ovu Sekmet, to mora da je važno.“

„Ne može biti tako lako“, rekla je Ejmi.

„Zašto da ne kada je sve ostalo tako teško?“, istakao je Den.

Prodavac je progovorio glasnije, nastojeći da im ponovo privuče pažnju. „Vidim da ste oduševljeni. Da, Napoleon je posedovao mnoga blaga. Neki komadi su otišli u Francusku, neki su ostali ovde.“ Spustio je ruku na statuu i pomilovao je. „Jesu li roditelji sa vama? Ponudiću vam najbolju cenu. Imam prvoklasnu radnju u Kairu.“

„Ne, hvala“, rekao je Den. Kod kuće je bio kolekcionar. Znao je da je najbolji način za kupovinu da se pretvara da nije zainteresovan. „Hajdemo, Ejmi. Nastavimo da gledamo. Zašto bi uopšte Napoleon išta posedovao u Egiptu?“

„Napoleon je 1798. osvojio Egipat“, rekla je Ejmi.

„Ah, gospođica poznaje istoriju. Bio bih veoma ponosan kad bi ova statua dospela njoj u ruke. Evo.“ Pružio joj je statuu.

Bilo je čudno dotaći nešto toliko staro. Nešto što je dodirivao i Napoleon. Povremeno ju je obuzimalo uzbuđenje zbog saznanja da je svojim lancem DNK povezana s mnogim izuzetnim ljudima. Napoleon!

„Svega dve hiljade“, rekao je.

Ejmi je poskočila. „Dve hiljade *dolara*?“

„Hiljadu petsto za vas. Za ovaj komad je zainteresovan neko iz Egipatskog muzeja. U četiri sata će ponovo doći.“

„Sumnjam u to, Abdule.“

Ejmi se okrenula. Uočila je visokog plavokosog stranca kako nešto traži na drugom kraju radnje. Nije primećila da se približava. Imao je dvadesetak godina, nosio je majicu, žućkastosmeđi šorts i sandale. Na preplanulom tenu su mu se isticale zelene oči.

„Osim ako ne traži neku đinđuvu kao privezak za ključeve“, rekao je s britanskim akcentom.

Uzeo joj je Sekmet iz ruku. „Procenio bih da je ovaj primerak iz... možda dve hiljade sedme?“

„Teo, zaista grešiš“, rekao je prodavac smešeći se uznemireno. „Ovo je autentično, uveravam te...“

„Pusti sad uveravanja, mislim da pokušavaš da ovo dvoje mladih zbrzaš i uvališ im lažne umetnine“, rekao je čovek po imenu Teo.

„Kazao je da ju je posedovao Napoleon“, reče Den.

„Možda“, odvratio je Teo. „Džo Napoleon tamo niz ulicu drži sjajan italijanski restoran.“